

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců Mgr. Moniky Chaloupkové a JUDr. Aleše Korejtky, v právní věci **žalobce: HELVET GROUP a.s.**, IČ 27663361, Vodičkova 791/41, 112 09 Praha 1, zastoupeného Mgr. Marianem Vařečkou, advokátem se sídlem AK v Brně, Holandská 878/2, 639 00 Brno, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30.12.2011, č.j. KrÚ 108359/2011/OF,

takto:

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo **n e p ř i z n á v á**.

Odůvodnění:

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým změnil (platební výměr) Městského úřadu Vysoké Mýto ze dne 28.6.2011, č.j. 19538/2011/OFI/VB, kterým byl žalobci podle § 10a a § 11 zák. č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, v platném znění (dále jen „zákon o místních poplatcích“ či „zmp“)

a dle Obecně závazné vyhlášky města Vysokého Mýta č. 3/2010 o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technického herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu(dále v textu i jako „OZV“), vyměřen místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Žalobu odůvodnil žalobce následujícím způsobem:

V části 4.1. žaloby uvedl žalobce argumentaci, která se týkala protiústavnosti novely zákona o místních poplatcích provedené zák. č. 183/2002 Sb., o přechodu některých dalších věcí, práv a závazků České republiky na kraje a obce, občanská sdružení, působící v oblasti tělovýchovy a sportu, a o souvisejících změnách a o změně dalších zákonů, včetně zákona o místních poplatcích (dále jen „zákon č. 183/2010 Sb.“), kterou byl poplatek z „jiné technické herní zařízení“, povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, zaveden. Z této argumentace vyvodil žalobce závěr, že novela nebyla přijata ústavně konformním způsobem, byla přijata v rozporu s předepsanou procedurou a žalobce navrhl, aby soud podal k Ústavnímu soudu návrh na zrušení úpravy zakotvené do ust. § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích, přičemž tato ustanovení se týkají výše zmíněného poplatku. V další části žaloby (bod 4.2.) žalobce uvedl argumentaci týkající se vymezení pojmů „jiné technické výherní zařízení“. V tomto případě použil zákonodárce obecného, avšak nejasného pojmu, přičemž nezákonnost platebního výměru shledal žalobce v tom, že platebním výměrem vydaným správcem místního poplatku byl vyměřen místní poplatek za provoz „jiného technického výherního zařízení“. Ze shora uvedených závěrů, však takový postup shledává žalobce nesprávným a odporujícím zákonnému vymezení dle zmp, neboť „interaktivní videoloterijní terminál“ není kompaktním a funkčně nedělitelným technickým zařízením ve smyslu zolo. V povolení vydaném Ministerstvem financí ČR na základě ust. § 50 odst. 3 je uvedeno, že Centrální loterijní systém (též dále v textu i „CLS“) je funkčně nedělitelným technickým zařízením, kterým je elektronický systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem připojených koncových interaktivních videoloterních terminálů (dále jen „IVT“). Z toho vyplývá, že onen koncový IVT je pouze jednou ze tří částí funkčně nedělitelného technického zařízení, kterým je CLS jako celek. Centrální řídicí jednotka řídí veškeré herní procesy, losuje výsledky, rozhoduje o výhrách, výhry zobrazuje na IVT, provádí správu vkladů a veškerou administraci. IVT je obsluhován sázejícím, slouží pouze jako zobrazovací jednotka CLS. CLS se fyzicky nachází jinde než místní kontrolní jednotky a jinde než IVT. Žalobce je přesvědčen o nezákonnosti platebního výměru z důvodu nesprávného posouzení otázky, co má být v daném případě považováno za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle „zolo“ a podléhající režimu místního poplatku na území dané obce. Správce místního poplatku rozsah zákonného pojmu „jiné technické herní zařízení“ při vydání platebního výměru překročil. V části 4.3. žaloby žalobce uvedl polemiku s obsahem metodického sdělení MFČR ze dne 6.8.2010, ve kterém MFČR vysvětlilo pojem „jiné technické herní zařízení“. V části 4.4. žaloby žalobce namítl, že správce místního poplatku v platebním výměru nezákonně stanovil místní poplatek také za zařízení, která sice byla povolena, avšak dosud nebyl umístěna a uvedena do provozu. Žalobce nikdy neuvedl do provozu žádný videoloterní terminál zmíněný v platebním výměru vydaném správním orgánem I. stupně. Jednalo se pouze o povolené přístroje, které nebyly umístěny a spuštěny do provozu. Není právně důvodně požadovat úhradu místních poplatků za povolené výherní hrací přístroje, avšak nikoliv za ty, jejichž provoz „nikdy nebyl spuštěn“. Místní poplatek dle názoru žalobce se může vztahovat pouze k zařízení, která jsou povolena a zároveň i provozována. V tomto směru překročila i sama OZV rozsah zákonného zmocnění. K tomu žalobce citoval z publikace nazvané „Doporučení

pro obce a města/Obecní daně (místní poplatky, daň z nemovitostí, poplatek za komunální odpad)“, kterou v lednu 2010 vydala Kancelář veřejného ochránce práv ve spolupráci s Ministerstvem vnitra a Ministerstvem financí, ve které je uveden názor, že „nepovolený výherní hrací přístroj nelze zpoplatnit“. V podání ze dne 11.7.2013 žalobce odkázal na technický výklad pojmu „technické herní zařízení“, které bylo obsaženo v přiložených listinách označených jako důkazy, a to v dopisu Elektrotechnického zkušebního ústavu, s.p. a Institutu pro testování a certifikaci, a.s. ze dne 15.6.2010, adresovaném ministerstvu financí ČR. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žaloby a navrhl, aby žaloba byla zmítnuta.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkouvává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací-srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných

skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod proto, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Krajský soud řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. s.ř.s. přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím závěrům:

Námitka žalobce týkající se protiústavnosti části zák. č. 183/2010 Sb., kterým byl novelizován zákon o místních poplatcích, již byla vyřešena. Podepsaný soud totiž v jiné obdobné věci předložil skutečně Ústavnímu soudu příslušný návrh, ve kterém byly uplatněny obdobné námitky jako námitky žalobce, které se týkaly této otázky. Ústavní soud však nálezem ze dne 9.1.2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/2012 dospěl k závěru, že novela zákona o místních poplatcích (zák. č. 183/2010 Sb.), kterou byl poplatek za „jiné technické herní zařízení“ povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu zaveden, nebyla přijata ústavně nekonformním způsobem. Krajský soud je vázán uvedeným nálezem Ústavního soudu a nemůže se od něj odchýlit (srov. rozsudek NSS ze dne 14.9.2005, č.j. 2Afs 180/2004-44).

Pokud se týká otázky, zda jde IVT podřadit pod pojem „jiné technické herní zařízení“ a zda v dané věci bylo možné zpoplatnit jednotlivá koncová zařízení, tedy IVT, soud uvádí následující závěry:

Předmětem rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaného bylo stanovení místního poplatku za „jiné technické herní zařízení“, v daném případě se jednalo o IVT jako koncové zařízení a součást CLS, přičemž žalovaný na rozdíl od žalobce vyvodil v platebním výměru povinnost žalobce k placení tohoto poplatku z OZV specifikované v žalovaném rozhodnutí, o jejíž existenci není mezi účastníky sporu. Rovněž mezi účastníky není sporné, že zmíněnou OZV byl stanoven poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj a „jiné technické herní zařízení“, tj. v daném případě zmíněný koncový interaktivní videoloterijní terminál (IVT), přičemž tento poplatek byl stanoven v souladu s § 10a odst. 1 zákona o

místních poplatcích, podle něhož poplatku za provozovaný hrací přístroj nebo „jiné technické herní zařízení“ povolené Ministerstvem financí podléhá každý hrací přístroj nebo „jiné technické herní zařízení“ povolené Ministerstvem financí, když poplatek za výherní hrací přístroj nebo „jiné technické herní zařízení“ povolené Ministerstvem financí platí jeho provozovatel (§ 10a odst. 2 zákona o místních poplatcích). Podle ust. § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích může obec vybírat mimo jiné i uvedený poplatek, tj. poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo „jiné technické herní zařízení“ povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ 15). Obsah indexu 15) a poznámky pod čarou znamenal odkaz na zákon o loteriích.

Stanovení poplatků patří do samostatné působnosti obce, přičemž tyto poplatky může obec zavést OZV, ve které upraví podrobnosti jejich vybírání, zejména stanoví konkrétní sazbu poplatku, vznik a zánik poplatkové povinnosti, lhůtu pro splnění ohlašovací povinnosti, splatnost, úlevy a případné osvobození od poplatku (§ 14 odst. 1 a § 14 odst. 2 zákona o místních poplatcích). Poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo „jiné technické herní zařízení“ povolené ministerstvem financí podléhá každý hrací přístroj nebo „jiné technické herní zařízení“ a platí jej jeho provozovatel. Není sporu o tom, že v daném případě uvedený poplatek byl stanoven OZV v rámci výše zmíněného zákonného zmocnění, přičemž předmětem tohoto poplatku byl provozovaný výherní hrací přístroj nebo „jiné technické herní zařízení“ povolené ministerstvem financí. Z výše citovaného ust. § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích vyplývá, že obce mají právo vybírat poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo „jiné technické herní zařízení“ povolené ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, když tímto „jiným právním předpisem“ lze ve smyslu odkazu uvedeného v indexu 15), tj. v poznámce pod čarou, rozumět zákon o loteriích. Podle ust. § 50 odst. 3 zákona o loteriích může ministerstvo financí povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou uvedeny v části I. až IV. tohoto zákona s tím, že v povolení budou všechny podmínky provozování podrobně stanoveny a použije se přitom přiměřeně ust. částí I. až IV. zákona.

Je sice pravdou, že zákon o loteriích neuvádí výslovnou definici pojmu „jiné technické herní zařízení“, avšak z ust. § 1 odst. 1 zákona o loteriích (hru lze provádět pomocí mechanických, elektronickomechanických, elektronických nebo obdobných zařízení), či z ust. § 2 písm. e) zákona o loteriích (sázkové hry provozované pomocí elektronicky nebo elektronickomechanicky řízených výherních hracích přístrojů nebo podobných zařízení) lze vyvodit závěr o tom, že „technická zařízení pro provozování sázkových her pomocí terminálů“ jsou technickým herním zařízením, a to jak ve formě „centrální jednotka“, „místní kontrolní jednotka“, tak ve formě „koncové zařízení, interaktivní videoloterijní terminál“. Pod pojem „povolené ministerstvem financí“ je možné zařadit nejen povolení pro centrální jednotku a alespoň jedno koncové zařízení, ale i následně vydávaná povolení pro další koncová zařízení, neboť pro každé z nich vydává ministerstvo financí konkrétní povolení (v příslušném rozhodnutí je toto koncové zařízení individuálně určeno). Jestliže ministerstvo financí žalobci povolilo provozování loterie a jiné podobné hry podle ust. § 50 odst. 3 zákona o loteriích, přičemž se jednalo o CLS, tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a připojenými koncovými interaktivními videoloterijními terminály, tak bylo oprávněno tím spíše povolit jednotlivé koncové interaktivní videoloterijní terminály, přičemž jejich provozování a umístění ministerstvo financí i schválilo.

Soud nemá pochyb o tom, že povolení udělené ministerstvem financí žalobci je povolením podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích, tj. povolením loterie a jiné podobné hry,

když v povolení je uveden způsob provozování této hry, tj. CLS s centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a připojenými koncovými terminály. Z hlediska poplatkové povinnosti ve vztahu k zákonu o místních poplatcích je nerozhodné, na jakém principu či prostřednictvím čeho je povolená loterie provozována. V rámci druhů loterií a jiných podobných her převažují tzv. technické hry, jejichž provozování je přímo spojeno s technickým zařízením sloužícím k provozu této hry, a toto je také jednotlivým povolením specifikováno. Jde o loterie a jiné podobné hry neupravené v části I. až IV. zákona o loteriích a povolované ministerstvem financí na základě zmocnění ust. § 50 odst. 3 zákona o loteriích, přičemž do této kategorie her patří nesporně i hry provozované prostřednictvím CLS včetně interaktivních videoloterijních terminálů, které by bez povolení herního zařízení, jež realizaci herního procesu zabezpečuje a v jehož softwaru je příslušná hra obsažena, nebylo možné provozovat. Z pohledu funkčnosti a nedělitelnosti je nutné považovat za „jiné technické herní zařízení“, které je schopno v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku realizovat celý herní proces, podle § 1 odst. 1 zákona o loteriích, a tedy za předmět místního poplatku, centrální jednotku a jeden kus interaktivního videoloterijního terminálu. Ministerstvo financí tak je oprávněno povolit loterii nebo jinou podobnou hru provozovanou prostřednictvím CLS. Jestliže ministerstvo financí povoluje loterii nebo jinou podobnou hru, neuvedenou v části I. až IV. zákona o loteriích, je jeho povinností, vyplývající z § 50 odst. 3 tohoto zákona, přiměřeně použít ust. části I. až IV. zákona o loteriích, tzn. že musí přiměřeně aplikovat ustanovení týkajících se obsahových náležitostí povolení povolujících loterie nebo jiné hry, uvedené v části I. až IV. zákona o loteriích, tj. mimo jiné i schválení umístění „jiného technického herního zařízení“. Výše uvedené závěry soudu odpovídají i právnímu názoru Ústavního soudu, vyslovenému v jeho nálezu sp. zn. Pl.ÚS 29/10 ze dne 14.6.2011 (publikováno ve Sbírce soudních rozhodnutí pod č. 202/2011 Sb.), ze kterého vyplývá, že videoloterijní terminály, jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, jsou podřazeny pod širší definici podle § 2 písm. e) zákona o loteriích, neboť se jedná nepochybně o zařízení výherním hracím přístrojem podobná a sloužící k těmto účelům. O tom, že lze regulovat OZV vydanou podle § 50 odst. 4 loterijního zákona ve spojení s § 2 písm. e) téhož zákona, umístění interaktivního videoloterijního systému, případně dalších přístrojů, podobných výherním hracím přístrojem, a to jako součástí širší množiny přístrojů, k jejichž provozu vydává povolení ministerstvo financí podle § 50 odst. 3 loterijního zákona, nemá soud žádných pochyb. Ostatně tento závěr potvrdil i Ústavní soud ve výše citovaném nálezu (Pl.ÚS 29/10 ze dne 14.6.2011). Soud tedy dospěl k závěru, že v projednávané věci existovaly zákonné předpoklady pro stanovení a placení výše zmíněné poplatkové povinnosti za jiná technická herní zařízení, tj. za koncové interaktivní videoloterijní terminály, když v případě žalobcem provozovaných herních zařízení vznikla žalobci zákonná povinnost platit místní poplatek podle § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích, přičemž se v případě žalobce jednalo o povolenou loterii nebo jinou podobnou hru provozovanou prostřednictvím „jiného technického herního zařízení“, a zároveň se jednalo o „jiné technické herní zařízení“ povolené ministerstvem financí podle jiného právního předpisu.

Jestliže byl v rozhodnutí Ministerstva financí při vymezení předmětu povolení popsán celý CLS, včetně uvedení koncových videoloterijních terminálů, tak z této skutečnosti nemůže vyplynout jiný závěr než o tom, že součástí uvedeného povolení bylo i toto konkrétní koncové zařízení, tj. koncový videoloterijní terminál IVT. Obě žalobcem uvedené zásady (in dubio mitius, in dubio pro reo) lze aplikovat v případě „pochybností“. Tento základní předpoklad – existence pochybností o tom, co se rozumí „jiným technickým herním zařízením“, však v projednávané věci chybí. Uvedený pojem lze při aplikaci příslušných

výkladových metod zcela bez problémů vyložit. Jedná se o je funkční celek, který je schopen zabezpečit sám od počátku do konce celý herní proces. Přesně takovým celkem pak je sestava centrální jednotka a koncový interaktivní videoloterijní terminál, spojený s ní díky jednotlivým dílčím komponentům, tedy každý koncový terminál je jedním herním zařízením a podléhá tak místnímu poplatku. Jednotlivé terminály jsou pak na sobě nezávislé, navzájem se neovlivňují, ani nepodmiňují. Tedy shrnuto, vzhledem k tomu, že neexistují pochybnosti o výkladu pojmu „jiné technické herní zařízení“, nemohly správní orgány ani porušit žalobcem uváděné zásady. Výše uvedený výklad nemohl vyvrátit ani obsah dopisu Elektrotechnického zkušebního ústavu, s.p. a Institutu pro testování a certifikaci, a.s. ze dne 15.6.2010, zahrnující technický výklad slovního spojení „technické herní zařízení“, který žalobce dodatečně předložil soudu s podáním ze dne 11.7.2013, když v dané věci se nejedná o technický výklad uvedeného pojmu.

Nedůvodnou shledal soud i námitku žalobce o tom, že poplatek lze vybírat jen, pokud je jiné technické herní zařízení provozováno. Z ust. § 10a odst. 1 a 3 zákona o místních poplatcích vyplývá, že poplatek za výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení podléhá každý povolený hrací přístroj a zároveň že sazba poplatku za každý výherní hrací přístroj na tři měsíce činí od 1000 Kč do 5000 Kč. Samo gramatické znění uvedeného ustanovení tedy ukazuje, že sazba poplatku nezávisí na faktickém provozu výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení, tzn. že zde není prostor např. pro zohledňování otevírací doby příslušné provozovny, poruchovosti přístrojů apod., nýbrž se jedná o poplatek paušální, který se hradí za určité časové období (srov. usnesení Ústavního soudu sp.zn. I.ÚS 249/99, které se sice vztahuje k výhernímu hracímu přístroji, avšak vzhledem ke stejnému zákonnému způsobu zpoplatnění jiného technického herního zařízení lze právní názor Ústavního soudu uvedený v tomto usnesení aplikovat i v dané věci).

Na výše uvedených závěrech nic nemůže změnit ani polemika žalobce s jím uvedeným metodickým sdělení Ministerstva financí ze dne 6.8.2010, když argumentaci žalobce soud považoval za nedůvodnou (argumentace soudu viz výše).

Krajský soud proto dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná a musel jí jako nedůvodnou zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., kdy žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení, protože byl neúspěšný v řízení a úspěšnému žalovanému toto právo podle obsahu spisu nevzniklo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 21. srpna 2013

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
T. N.